

mas jäi ukse ette seisma, pallus, küned püsti: „Issand, hallasta ka minno peale! Kui wae- ne sant ei pallu ma mitte paljo, agga anna mulle nälja kustutusseks nattuke leiba, mo kõht on wägga tühhi!“ — Warsi laskis rik- kas kaks esimest santi taggasi kutsuda, wõt- tis mõllemate saki ärra ja andis kolmanda- ma kätte. No säh nüüd!

Oppetus: Andide tahtjad ja wõtjad ol- leme meie ja andja on helde Jummal tae- was. Armust same keif, mis ial same, agga teme just mis need sandid teggid. Kes paljo sawad, need wahtiwad omma rohke ande peale ja unnustawad andjale tänno anda; kes wähhem sawad, need urrisewad ja nur- risewad ning kaetsewad neid, kes ennam sa- nud, ja ommeti olla nemmad paljo wagga- mad, kui rohke ande sajad; agga kennial üh- tegi ei olle, need jäwad iggapääw Jummalal ukse ette seisma ja palluwad: „anna meile meie iggapääwast leiba tänna pääw!“ Wae- sus ei anna neil teiseti tehha, ja surma tund wõttab ka teiste käest ärra, mis nad ilma

tännota sanud ja annab neile huffaminne- matta warrandusfi, mis iggaweste jäwad. Eks ep olle tõssi? —

2) **Kolm söbra.** Ühhel olli neid kolm. Esimest armastas üllewägga, teisest piddas ka suurt laggu, agga kolmat ei pannud ta suurt tähhele, waid kõnneles temmaga üksi siis mõnni sõnna, kui teisi just sadawal ei olnud, ehk ta kül tundis, et se kolmas keige truim temma wasto olli. Agga mis sündis pärrast? Korraga langes raske sū temma peale ning tedda kutsuti kohto ette. Mees wärrises ja wabbises nago owaleht ja ta om- ma südda ütles: nüüd olled sa huffas! Kust nüüd abbi ja troosti leida? Hädda aias tedda omma sõbrade palwele: „tulge nüüd kohtus minno eest kostma, mul on tulline kit- sas kää!“ Ta keige armsam sõbber olli keige esimestenne wabbandama: temmal olla just tänna wägga paljo teggemist ja aeg kassin; ei teada ka sõbra asjast middagi kohto ees öiendada ja kohto ette ei wõida ka kegi mu ette tungida, kui se, kedda kutsutud. Teine